

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 16 grudnia 2014 r.

Poz. 4144

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131-246.2014 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 15 grudnia 2014 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr LIV/336/14 Rady Gminy Kurzętnik z dnia 23 października 2014 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów przemysłowo-wytwórczych i usługowo-handlowych w miejscowości Nielbark, gm. Kurzętnik w części dotyczącej:

- § 7 pkt 2 zawierającego zapis, że „Wszelkie inwestycje na obszarze strefy ochrony konserwatorskiej muszą być poprzedzone archeologicznym badaniem sondażowym, na które należy uzyskać pozwolenie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków,
- § 13 w zakresie zapisu wskazującego przeznaczenie terenu elementarnego oznaczonego symbolem 8K - „teren pod przepompownię ścieków”.

UZASADNIENIE:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Kurzętnik, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 poz. 647 z późn. zm.) uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów przemysłowo - wytwórczych i usługowo – handlowych w miejscowości Nielbark, gm. Kurzętnik.

Zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała zawiera zapisy, które w istotny sposób naruszają obowiązujący porządek prawny.

Po pierwsze zakwestionowania wymaga § 7 pkt 2 uchwały stwierdzający, że wszelkie inwestycje na obszarze strefy ochrony konserwatorskiej muszą być poprzedzone archeologicznym badaniem sondażowym, na które należy uzyskać pozwolenie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Wskazany zapis zaskarżonej uchwały wykracza poza przyznaną radzie gminy kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, w tym określenia nakazów i zakazów obowiązujących w strefach ochrony konserwatorskiej wyznaczonych w planie.

Zauważyć należy iż art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nakazuje w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględniać wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Nadto w myśl dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 4 omawianej ustawy, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Stosownie natomiast do § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

Zakres kompetencji organu nadzoru konserwatorskiego oraz wymogi, które powinien spełnić inwestor prowadzący roboty budowlane przy zabytku lub też w otoczeniu zabytku, szczegółowo określone zostały w art. 2 ust. 2 pkt 3 oraz art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.), jak też w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014, poz. 1446), której art. 36 określa katalog czynności wymagających pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków. Bez wątplenia zatem przedmiotowa materia została kompleksowo uregulowana w przepisach rangi ustawowej zarówno co do konieczności uzyskania przez inwestora zgody organu nadzoru konserwatorskiego na podejmowanie określonych działań inwestycyjnych w odpowiedniej formie, jak też co do obowiązku współdziałania organów w procesie budowlanym.

Zgodzić się w tym miejscu należy z poglądem wyrażonym z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 479/11 oraz w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98), że jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym związanym z zabytkiem zostały już kompleksowo uregulowane tak w ustawie - Prawo budowlane., jak i w ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii ustawowej. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Nie można zaakceptować praktyki polegającej na powtórzeniu regulacji ustawowych lub ich modyfikacji w akcie prawa miejscowego, ponieważ trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. Co więcej inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy, z punktu widzenia techniki prawodawczej, za bezwzględnie niedopuszczalne (patrz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009r., sygn. akt II SA/Gl 522/09). Wobec tego należy stwierdzić, że użyte w uchwale pojęcia powinny odwoływać się do przepisów odrębnych, w których pojęcia te zostały już zdefiniowane lub w ogóle nie powinno się ich definiować na potrzeby niniejszej uchwały.

W ocenie organu nadzoru niezgodny z prawem jest także zapis § 13 uchwały w części odnoszącej się do terenu elementarnego oznaczonego symbolem 8K, który przeznaczono pod konkretny obiekt infrastrukturalny - teren pod przepompownię ścieków.

Odnosząc się do tego zapisu zwrócić należy uwagę, iż plany nie powinny wskazywać precyzyjnie, jakiego rodzaju inwestycje – obiekty – mają być lokowane na poszczególnych terenach elementarnych. Tego rodzaju postanowienia planu w sposób niebudzący wątpliwości, przekraczają granice przysługującego gminie władztwa planistycznego (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 lipca 2007 r., sygn. II OSK 604/07). Zaznaczyć, trzeba, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt II OSK 84/08 stwierdził, iż zapisy planu winny określać jedynie przeznaczenie terenu. A zatem szczegółowe przeznaczenie terenu w miejscowym planie zagospodarowania przekracza tzw. władztwo planistyczne gminy, albowiem przeznacza teren pod konkretny cel. Dodania wymaga także, że takimi zapisami Rada wkracza również w uprawnienia innych organów administracji publicznej lub innych podmiotów gospodarczych (np. budowlanych, środowiskowych, projektowych).

Reasumując, opisane powyżej uchybienia przesądają o konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego wymienionych w sentencji zapisów przedmiotowej uchwały.

W tym stanie rzeczy rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Grażyna Kluge
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski